

daris amb els dibuixants danesos, les forces que intenten imposar a l'Occident lliure una ideologia totalitària hauran guanyat; la islamització d'Europa haurà començat. No demaneu disculpes. La incapacitat d'Occident per defensar-se ell mateix intel·lectualment i culturalment és tot un problema. Estigueu orgullosos dels vostres valors, no demaneu disculpes. Hem de continuar demanant perdó pels pecats dels nostres pares? Ens hem de disculpar, encara, per l'imperi britànic si, de fet, la presència britànica a l'Índia va menar a la renaixença índia, va alleujar la fam, va construir ferrocarrils, carreteres, vies de rec, va eradicar el còlera i va establir un sistema educatiu universal allà on no n'hi havia cap, va crear la democràcia parlamentària i l'imperi de la llei? Què hem de dir de l'arquitectura britànica a Bombai o Calcuta? Els britànics, fins i tot, van retornar a l'Índia el seu passat: foren els investigadors

“Una democràcia no pot sobreviure gaire temps sense llibertat d'expressió i llibertat de discussió”

europaus els qui van exhumar la bellesa de l'Índia (arqueòlegs, científics...): fou el Govern britànic qui es va esmerçar per salvar i conservar els monuments que servien de testimoni d'aquella civilització gloriosa. L'imperialisme britànic va preservar tot allò que, abans, l'imperialisme islàmic havia destruït: milers de temples hindús.

I, a àmbit mundial, de veres penseu que hauríem de demanar perdó per Dante, Shakespeare i Goethe? Mozart, Beethoven i Bach? Rembrandt, Vermeer, Van Gogh, Bruegel, Ter Borch? Galileu, Huygens, Copèrnic, Newton i Darwin? Per la penicil·lina i pels ordinadors? Pels Jocs Olímpics i pel futbol? Pels drets humans i per la democràcia parlamentària? Occident és la font de les idees alliberadores que impliquen la llibertat individual, la democràcia política, l'imperi de la llei, els drets humans

i la llibertat cultural. És Occident qui ha fet millorar socialment les dones, qui ha lluitat contra l'esclavatge, qui ha defensat la llibertat de premsa, d'expressió i de consciència. No, Occident no necessita lliçons de valors superiors que vinguen de societats que subjuguen les dones; que els extirpen el clítoris; que les maten a pedrades per adulteri; que els llancen àcid a la cara o que neguen els drets humans a la gent de les suposades “castes inferiors”.

Com esperem que els immigrants s'integren a la societat occidental si alhora els ensenyem que Occident és decadent, font del mal, racista, imperialista i rebutjable? Per què haurien de voler pujar, en paraules de l'escriptor afroamericà James Baldwin, en un “vaixell a la deriva”? Com és que tots volen emigrar cap a Occident, i no cap a l'Aràbia Saudita? Els hauríem d'explicar els centenars d'anys de lluites que han portat aquestes llibertats de què gaudeixen també ells; els hauríem de parlar dels individus i dels grups que van lluitar per aquestes llibertats que avui rebutgen i oblidem; les llibertats que la major part del món enveja, admira i prova d'emular. Quan els estudiants xinesos ploraven i morien per la democràcia a la plaça de Tiananmen, l'any 1989, no duïen imatges de Confucí ni de Buda, sinó una imatge de l'Estàtua de la Llibertat.

La llibertat d'expressió és la nostra herència occidental i hem de defensar-la, o morirem dels atacs totalitaristes. També la necessiten al món islàmic. Quan defensem els nostres valors, ensenyem al món islàmic una lliçó molt valuosa: els ajudem a sotmetre les seues estimades tradicions als valors il·lustrats.

Ibn Warraq és el pseudònim d'un intel·lectual nascut l'any 1946 a l'Índia, criat al Pakistan, educat a les escoles alcoràniques del Pakistan i d'Anglaterra. Actualment, viu als EUA i usa aquest pseudònim, força comú entre els dissidents islàmics. És l'autor del 'best-seller' 'Why I am Not a Muslim' (“Per què no sóc musulmà”) i editor de 'The Origins of the Koran' i 'The Quest for the Historical Muhammad'.

© The New York Times – EL TEMPS

Quina va ser la primera reacció que va tenir la comunitat musulmana a Catalunya quan conèixer la publicació de les caricatures sobre Mahoma al diari danès *Jyllands-Posten*?

—Estem molt dolguts perquè s'ha perpetrat una gran ofensa a tots els musulmans. Des del Consell vam enviar una carta al consolat danès a Barcelona, i també un escrit als mitjans de comunicació expressant el nostre rebuig per aquesta mena de profanacions, que a més de ferir-nos, posen pals a les rodes al nostre treball per una convivència i una integració més saludable de les comunitats musulmanes a Catalunya.

—Imagini's que un ciutadà català desconeix que, per a la religió musulmana, les representacions de Mahoma són prohibides. Com li explicaria vostè que la seva llibertat d'expressió xoca amb la creença d'una religió que no és la seva, o fins i tot que no professa cap religió?

—Des del respecte per la llibertat d'expressió, però també des del respecte pel bé comú, que en aquest cas són els sentiments d'unes comunitats que s'han sentit ofeses perquè form part de la seva creença la no-representació fotogràfica, ni amb pintures o personificacions teatrals dels profetes. Per a nosaltres és una profanació aquestes figures, i el seu amor transcendeix qualsevol representació, perquè mai no arribaríem a representar-los com són dignes de ser representats. I en el cas de les caricatures encara pitjor, perquè estan fetes amb mala premeditació i mala intenció.

—Creu que el caricaturista del diari va actuar amb premeditació, feia la seva feina en un país democràtic?

—Em costa de creure que desconeixgués aquesta prohibició de l'Islam perquè vivim en un món globalitzat tenint en compte l'actual context internacional de rebuig cap a l'Islam, crec que aquest senyor sabia perfectament què feia. Potser no havia estudiat les conseqüències que podia tenir, però era conscient de la gran ofensa que estava perpetrant.

—Les reaccions són, en qualsevol cas, desmesurades. S'ha atemptat contra interessos occidentals, ha

“Malauradament, la rèplica és de la mateixa intensitat que la provocació”

mort més d'una desena de persones com a conseqüència de la seva pròpia violència, hi ha amenaces de mort...

—La reacció és excessiva, és clar. Però està passant el que nosaltres mateixos ens temíem, que es passés d'una queixa, de sentiment d'indignació, a una rèplica radical i descontrolada.

—Aquesta reacció s'hauria produït igualment si no hi hagués hagut xoc en alguns països, sobretot arran de la guerra de l'Iraq i la forta tensió a l'Afganistan i l'Iran, per exemple?

—Tots coneixem la situació política i social dels països on majoritàriament hi ha incidents, són territoris que sempre viuen amenaçats amb el càstig internacional. Aleshores en aquests països no és estrany que passin aquestes coses, però una caricatura no pot ser mai un pretext per a la violència.

—Li sembla que és una provocació internacional, la publicació de les caricatures?

—No, el Consell Islàmic en cap moment no responsabilitzem ningú del que està passant. Només hem fet una crida a la calma i hem demanat al Govern de Dinamarca que intenti trobar una solució a aquesta crisi.

—El diari ja s'ha disculpat, i també molts governs europeus que no hi tenien res a veure. Què més volen per donar per tancada la polèmica?

—Tant de bo jo conegués la solució! Però d'entrada, a més de les disculpes, cal començar un procés de diàleg, fent una crida a la calma i que la crisi no vagi més enllà. I sobretot, que no es faci una utilització negativa de tot el que està passant per criminalitzar-nos, i encara menys perquè els radicals islàmics ho aprofitin per actuar.

—Potser ja és tard per evitar que la resposta violenta que s'ha donat generalitzi a tota la comunitat musulmana la imatge integrista.

—És que la criminalització està en els mateixos dibuixos, en què Mahoma apareix com un terrorista. Ara espero

A close-up, high-angle photograph of Mohammed Halhoul. He is looking slightly to the left of the camera with a serious expression. The lighting is dramatic, with strong highlights on his forehead and nose, and deep shadows on the right side of his face. The background is blurred, showing hints of blue and white.

Mohammed Halhoul (1966, Tànger) és el portaveu del Consell Islàmic Cultural de Catalunya. La crisi desencadenada arran de la publicació d'unes caricatures de Mahoma en un diari de Dinamarca ha indignat profundament la comunitat musulmana. Des del pacifisme, els musulmans catalans intenten trobar una solució a la crisi, i alhora combaten la criminalització que es torna a fer a causa de la reacció violenta dels integristes. La xifra de morts per aquestes protestes ja ha superat la desena.

JORDI PLAY

que els mitjans de comunicació i tot-hom qui tingui un paper social compleixi amb el respecte pel moment que vivim els musulmans.

—El Govern danès ja s'ha ofert al diàleg, i altres països europeus, com és el cas de l'estat espanyol, ja han organitzat reunions amb representants de la comunitat musulmana per trobar solucions.

—Dinamarca sempre ha donat l'esquena a les propostes de diàleg de la comunitat musulmana. Haurien d'entendre que, per minoritàries que siguin unes comunitats, les han d'escoltar. Ha calgut que s'obri aquesta crisi perquè el Govern danès es decideixi a iniciar un procés interessant de diàleg.

—Alguns governs del món musulmà han permès les actuacions violentes. Això no és diàleg.

—Estem parlant de governs on regna la inestabilitat, al Pròxim Orient. Per exemple, al Líban ha dimitit el ministre de l'Interior perquè la situació se'ls ha escapat de les mans. Però cap govern té la intenció de provocar més, llevat que sigui un govern que ja estava pressionat abans d'aquest afer per una banda o altra.

—La pressió internacional ho justifica?

—No, els actes vandàlics no tenen cabuda a l'Islam, que és una religió de pau. L'Islam ens diu que no comentem cap assumpte amb les altres creences sense el respecte com a principi bàsic. Aquest és un valor molt important que ha d'impedir que caiguem en la trampa de l'extremisme i les xarxes de radicalisme.

—Els Estat Units han condemnat els dibuixos, però paral·lelament, han amenaçat Síria de prendre mesures si continua permetent la violència. Tem alguna resposta contundent, tenint en compte que Síria ja estava en el punt de mira dels EUA?

—Ja fa temps que adverteixen, però no crec que optin per intervenir, per exemple, militarment. Perquè, per la reacció d'uns quants descontrolats, no ho hauria de pagar tot un país. En tot cas, hem de fer una crida a alguns països perquè apliquin lleis més dures per controlar els radicals que han respost amb violència a les provocacions.

—És equiparable per a vostès l'ofensa de la publicació d'una caricatura amb els atacs a interessos oc-

cidentals, amenaces de mort al caturista, etc.?

—El grau de provocació que hi ha les caricatures és bastant alt. Malg que nosaltres estaríem a favor d'una rèplica controlada i civilitzada, està fora del nostre control el que està passant, i és que, malauradament, la rèplica a les caricatures és de la mateixa tensitat que la provocació.

—S'imagina una reacció tan violenta si la caricatura hagués sortit d'algun país musulmà en referència a qualsevol altra religió?

—A l'Afganistan, quan els talibans estaven bombardejant les estàtues Buda de Bamiyan, es va decretar una fàtua, que ben aviat van aplicar molts altres països musulmans. És prohibit qualsevol tipus de destrucció d'un símbol o creença. Aquesta és una prova que els musulmans, en el moment just, van dir la seva. I els mateixos libans han aturat aquestes agressions. Això vol dir que els musulmans preguem la cultura mundial, no solament la nostra, com faria qualsevol altra persona sana de ment.

Gemma Aguiló